

Carta do Prelado (decembro 2010)

Mons. Javier Echevarría suxire preparar o Nadal buscando a Graza nos sacramentos e lendo e meditando con frecuencia a Palabra de Deus. Na carta cita a súa viaxe a Santiago de Compostela.

23-12-2010

Queridísimos: ¡ que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

Con inmensa alegría recordo o gozo con que San Xosemaría repetía,

durante o tempo de Advento, as palabras da liturxia: *Dominus prope est* [1] !. Esperaba con présa e agradecemento a solemnidade que conmemora a chegada do Salvador á terra.

Comezamos estas semanas, que nos axudan a prepararnos para o Nadal e as demais festas en torno ao nacemento do Señor. Penso que se nos virán á boca as palabras do profeta Isaías, que se recollen na Misa do primeiro Domingo: *sucederá nos últimos días que o monte do Templo do Señor se afirmará no cumio dos montes, se alzarán sobre os outeiros, e afluirán a el todas as nacións* [2]. E renderémonos ante a bondade do Ceo, ao ver como se cumpriu esta profecía cando o Verbo divino tomou carne no seo virxinal de María Santísima por obra do Espírito Santo. Coa súa encarnación redentora, e especialmente polo misterio pascual da súa morte e a súa

resurrección, o Señor trouxo a paz á terra, como anunciaron os anxos no primeiro Nadal. Aínda que esa paz non se manifeste aínda plenamente - pois o designio divino contempla que só ao final dos tempos Deus será *todo en todas as cousas*[3]-, xa fixo desaparecer o muro que se alzaba entre os homes e Deus, a causa do pecado orixinal e dos nosos pecados persoais[4]. Ademais, Xesucristo quere que os cristiáns colaboremos diariamente na implantación da súa paz nos corazóns, chegándonos ata o último canto da sociedade.

O Papa comentaba, hai algúns anos, que «os Pais da Igrexa, na súa tradución grega do Antigo Testamento, usaron unhas palabras do profeta Isaías que tamén cita Pablo para mostrar como os novos camiños de Deus foron preanunciados xa no Antigo Testamento. Alí líase: "Deus cumpriu a súa palabra e abreviouna"(Is10,

23;Rm 9, 28) (...). O Fillo mesmo é a Palabra, o Logos; a Palabra eterna fíxose pequena, tan pequena como para estar nun presebe. Fíxose neno para que a Palabra estea ao noso alcance [5]. E engade o Santo Padre, na súa recente Exhortación apostólica: agora, a Palabra non só se pode oír, non só ten unha voz, *senón* que ten un *rostro* que podemos ver: Jesús de Nazaret [6]».

Prosigamos, pois, con seguridade e grande contento, o noso camiño cristián. **«O Nadal recórdanos que o Señor é o principio e o fin e o centro da creación: *no principio era o Verbo, e o Verbo estaba en Deus, e o Verbo era Deus* (Xoan 1, 1). É Cristo, fillas e fillos meus, o que atrae a todas as criaturas: *por Él foron creadas todas as cousas, e sen Él non se fixo cousa ningunha, de cantas foron feitas* (Xoan 1, 3). E ao encarnarse, vindo a vivir entre nós (cfr. Xoan 1, 14),**

demostrounos que non estamos na vida para buscar unha felicidade temporal, pasaxeira. Estamos para alcanzar a bienaventuranza eterna, seguindo as súas pisadas. E isto só o lograremos aprendendo de É l[7]».

Fomos revestidos de Cristo no Bautismo. Para conformarnos máis e máis a Él, o Señor deixounos os demais sacramentos, especialmente a Penitencia e a Eucaristía.

Recibíndoos con frecuencia e coas disposicións debidas, o noso parecido con Jesús refórzase, facémonos mellores fillos de Deus. O Espírito Santo realiza esa tarefa nas almas, contando coa nosa colaboración persoal. E parte desa colaboración concrétase en ler asiduamente a Palabra de Deus, *que é vivo e eficaz, e máis cortante que unha espada de dobre fío: entra ata a división da alma e do espírito, das articulacións e da medula, e descobre os sentimentos e*

pensamentos do corazón [8]. De aí o consello do noso Padre: «**Habemos de reproducir, na nosa, a vida de Cristo, coñecendo a Cristo: a forza de ler a Sagrada Escritura e de meditala, a forza de facer oración**»[9]. Empeñémonos, nas próximas festas, por «**entender as leccións que nos dá Jesús xa dende Neno, dende que está acabado de nacer, dende que os seus ollos abriron a esta bendita terra dos homes**»[10]. Ponderemos con frecuencia: ¿con que afán de santidad me achego ás fontes da graza? ¿Busco o modo de ser puntual na recepción dos sacramentos, querendo adquirir a limpeza de alma e o ton sobrenatural que Deus espera de min?

A recente Exhortación apostólica do Santo Padre, *Verbum Domini*, destaca a importancia da Sagrada Escritura na vida e misión da Igrexa, e na existencia persoal de cada cristián.

Alí, Benedicto XVI recorda os estudosos da Sagrada Escritura, e a todos, unha afirmación fundamental: «O lugar orixinario da interpretación escriturística é a vida da Igrexa» [11]. Só no seo da Igrexa, en continuidade coa Tradición viva e baixo a guía do Maxisterio instituído por Cristo, se pode entender axeitadamente o que o Espírito Santo quixo comunicarnos para a nosa salvación, por medio dos escritores inspirados, servíndose de palabras humanas. É dicir, unicamente na fe e dende a fe é posible comprender con hondura e exactitude, sen perigo de errar, o que Deus nos revelou en orde á nosa participación na mesma Vida divina. O estudio científico da Sagrada Escritura precísase para facer unha boa esexese, pero igualmente necesaria -e en maior grao- resulta a plena identificación coa fe proposta polo Maxisterio da Igrexa. Por iso, «unha auténtica interpretación da Biblia ha de concordar sempre

harmonicamente coa fe da Igrexa católica» [12].

Para comprender ben a Palabra de Deus, ademais de avivar a fe, esforcémonos por ler e meditar a Biblia no clima espiritual en que foi escrita. Por iso resulta necesario que, ao repasar con detemento o Evanxeo e os demais libros inspirados, fomentemos unha actitude persoal de escoita. A Sagrada Escritura, sobre todo cando é proclamada no seo da celebración litúrxica, cobra sempre actualidade, transmite a novidade das cousas de Deus á persoa concreta que a oe con atención e desexa asimilala. As súas palabras, como escribe San Josemaría, son **«luces do Paráclito, que fala con voces humanas para que a nosa intelixencia saiba e contemple, para que a vontade se robusteza e a acción se cumpra. Porque somos un só pobo que confesa unha soa fe, un *Credo*; un pobo *congregado***

na unidade do Padre, do Fillo e do Espírito Santo» [13].

De modo análogo, tamén na lectura persoal da Biblia -sobre todo, do Evanxeo- resoa a voz de Deus, que habemos de esforzarnos por aplicar á nosa situación concreta. Se nos afanamos por coidar a atención - unha atención filial- na lectura dos textos sagrados, esa actividade transformárase verdadeiramente en oración. **«Ao abrir o Santo Evangelio** -escribiu o noso Padre-, **pensa que o que alí se narra -obras e ditos de Cristo- non só has de sabelo, senón que has o de vivir. Todo, cada punto relatado, recolleuse, detalle a detalle, para que o encarnes nas circunstancias concretas da túa existencia. »-El Señor chamounos aos católicos para que lle sigamos de preto e, nese Texto Santo, atopas a Vida de Xesús; pero, ademais, debes atopar a túa propia vida. »Aprenderás a**

preguntar ti tamén, como o Apóstolo, cheo de amor: "Señor, ¿que queres que eu faga? "... -¡La Vontade de Deus!, oes na túa alma de modo terminante. »Pues, toma o Evanxeo a diario, e leo e vive o como norma concreta. -Así procederon os santos» [14].

No documento que recordei, Benedicto XVI dedica varios parágrafos a expoñer como a vida dos santos ofrece unha grande axuda para penetrar con maior profundidade no sentido da Escritura. San Gregorio Magno -o Papa recólleo na Exhortación apostólica- asegurou que «*viva lectio est vita bonorum* [15]», que a vida dos santos é unha lección moi viva, moi fonda. «A interpretación máis profunda da Escritura provén precisamente dos que se deixaron plasmar pola Palabra de Deus a través da escoita, a lectura e a meditación asidua (...). Non é unha

casualidade -prosegue o Santo Padre- que as grandes espiritualidades que marcaron a historia da Igrexa xurdiran dunha explícita referencia á Escritura»[16].

Despois de afirmar que «cada santo é como un raio de luz que salgue da Palabra de Deus» [17], o Santo Padre menciona varios santos e santas que achegaron luces novas, sacadas do Evanxeo, á vida da Igrexa; e mostra como un deses raios se manifesta «en San Josemaría Escrivá e a súa predicación sobre a chamada universal á santidad [18]». Estas palabras enchéronnos -como é natural- de moita alegría, ao tempo que nos traen á alma unha chamada ao noso sentido de responsabilidade, para sacar máis proveito das ensinanzas do noso Padre e difundir máis aínda a súa mensaxe, amando así máis a Deus e a Igrexa.

Sigamos, pois, os repetidos convites de San Xosemaría a servirnos con frecuencia dos textos da Biblia para alimentar os nosos anacos de oración e contemplar as escenas da vida de Cristo, meténdonos no Evanxeo «como un personaxe **máis**». Os textos litúrxicos da Misa, tanto no Advento coma no Nadal, impulsaranos fortemente a crecer en familiaridade coa Palabra de Deus e a aumentar a nosa intimidade con Xesús, María e Xosé. Entremos con decisión nas súas vidas acompañando os tres de todo corazón.

«Toda a vida do Señor me namora», escribiu o noso Pai. **«Teño, ademais, unha debilidade particular polos seus trinta anos de existencia oculta en Belén, en Exipto e en Nazaret. Ese tempo - longo-, do que apenas se fala no Evanxeo, aparece desprovisto de significado propio aos ollos de**

quen o considera con superficialidade. E, non obstante, sempre sostiven que ese silencio sobre a biografía do Mestre é ben elocuente, e encerra leccións de marabilla para os cristiáns. Foron anos intensos de traballo e de oración, nos que Xesucristo levou unha vida corrente -como a nosa, se queremos-, divina e humana á vez; naquel sinxelo e ignorado taller de artesán, como despois ante a multitude, todo o cumpriu á perfección» [19].

Un consello gustaríame suxerirvos, tomando ocasión desas palabras do Papa a propósito de San Xosemaría: aumentade -aumentemos todos- o afán de coñecer a fondo os comentarios do noso Padre á Sagrada Escritura. Aprenderemos así a movernos con maior soltura no mar profundo da Revelación, e saberemos descubrir tamén o sentido espiritual que se esconde nas palabras do texto

sacro: o que o Espírito Santo desexa transmitirnos, aquí e agora, a cada unha e a cada un de nós. Con esta perspectiva invítovos a reler un punto de *Forxa*: «***Aquæ multæ non potuerunt exstinguere caritatem!***» -a turbulencia das augas non puido extinguir o lume da caridade. - Ofrézoche dúas interpretacións destas palabras da Escritura Santa. -Unha, que a multitude dos teus pecados pasados -a ti, que estás ben arrepenido- non che apartará do Amor do noso Deus; e outra», que as augas da incompreensión, das contradicións, que quizais padezas, non deberán interromper o teu labor apostólico» [20].

Nos días pasados fixen unha rápida viaxe a Fátima e a Santiago de Compostela, seguindo as pegadas do noso Fundador. Coñecedes que o Santuario de Fátima o atraía especialmente; alí, como vos comentei outras veces, acudiu San

Xosemaría con frecuencia para confiar á Virxe as súas intencións, convencido de que a oración de María é sempre atendida polo Señor. Tamén fun a Santiago de Compostela, recordando a peregrinación do noso Fundador ao sepulcro do Apóstolo, en 1938, que tamén foi un ano xubilar, e uníndome á oración de Benedicto XVI nese lugar, poucos días antes. Nos dous sitios sentínme apoiado por todos -como pedín, antes de saír, ás vosas irmás e aos vosos irmáns de Roma-, para que o Señor nos conceda todo o que lle suplicamos. Recei pola Igrexa, polo Papa, polos fieis -cada muller, cada home- do Opus Dei. Acudamos sempre a Jesús por medio de María, con fe e perseveranza, nunha oración de unidade coa Igrexa e coa humanidade enteira.

Con todo cariño, vos bendice

o voso Pai

+ Javier

Roma, 1 de decembro de 2010.

[1] Misal Romano, Domingo III de Adviento, Antífona de entrada (*Flp* 4, 5).

[2] Misal Romano, Domingo I de Adviento, Primeira lectura (A) (*Is* 2, 2).

[3] 1 *Cor* 15, 28.

[4] Cfr. *Ef* 2, 14.

[5] Benedicto XVI, Homilía na Misa de Noiteboa, 24-XII-2006.

[6] Benedicto XVI, Exhort. apost. *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 12.

[7] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1972.

[8] *Hb* 4, 12.

[9] San Xosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 14.

[10] *Ibid.*

[11] Benedicto XVI, Exhort. apost. *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 29.

[12] *Ibid.*, n. 30.

[13] San Xosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 89; citando a San Cipriano, *De dominica oratione*, 23 (PL 4, 553).

[14] San Josemaría, *Forja*, n. 754.

[15] San Gregorio Magno, *Moralia in Job* XXIV, 8, 16 (PL 76, 295).

[16] Benedicto XVI, Exhort. apost. *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 48.

[17] *Ibid.*

[18] *Ibid.*

[19] San Xosemaría, *Amigos de Dios*, n. 56.

[20] San Xosemaría, *Forja*, n. 655.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-decembro-2010/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-2010/) (05-08-2025)